

**Άρθρο του Νίκου Κωνσταντόπουλου στην «Εφημερίδα των Συντακτώ ν»
«Η Ελλάδα του 2013, κάτω από την επιτήρηση των δανειστώ ν με τα μνημόνια της
τρόικας, εμφανίζει συμπτώματα ηττημένης ασύνταχτης χώρας»**

«Το πολιτικό σύστημα της φερόνυμης Μεταπολίτευσης, αφού έζησε ημέρες εκλογικοκομματικών θριάμβων και αχόρταγων συμποσιασμών εξουσίας, τώρα βιώνει καταστάσεις ρωμαϊκής παρακμής και ξεπεσμού».

Η Ελλάδα του 2013, κάτω από την επιτήρηση των δανειστών με τα μνημόνια της τρώικας, εμφανίζει συμπτώματα ηττημένης ασύνταχτης χώρας. Μπροστά στα μάτια και με την επιστασία των εκάστοτε κυβερνητών, που δεν είναι αυτεξούσιοι εκφραστές λαϊκής κυριαρχίας, η Ελλάδα γίνεται σκιά του εαυτού της.

Ο συνεταιρισμός, Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ, και οι υπηρετικοί μηχανισμοί στήριξης και προβολής του γνωρίζουν άριστα ότι το καθεστώς ελέγχου και επιτήρησης ακρωτηριάζει τη δημοκρατία και κομματιάζει την κοινωνία, λεηλατεί και δεν αναπτύσσει τη χώρα. Επιμένουν όμως στην ξεφτισμένη και προκλητική μέθοδο εικονικής ωραιοποίησης των πραγμάτων και επικοινωνιακής καλλιέργειας ψευδοαντιλήψεων και ψευδαισθήσεων. Αυτοί που λένε να σε όλα, γίνονται ικανοί για όλα και ο πολιτικός πραγματισμός καταντάει αποκρουστικός αμοραλισμός.

«Όταν ο καιρός γίνεται κλειστός, είναι πιεστική και η ανάγκη για περισσότερη «πατριδογνωσία», όπως έλεγε ο Αλέξης Σεβαστάκης, για περισσότερη ιστορική αυτογνωσία και συνειδητοποίηση κοινωνίας και πολιτών. Η δημιουργική συνθετική εσωτερικήυση της κρίσης και των συνεπειών της από την κοινωνία ως μιας ακόμη εθνικής τραγωδίας επιβάλλει να σέβονται όλοι, αφ' ενός τα συντριπτικά δεινά της πατρίδας μας κι αφ' ετέρου την ευαισθησία και δύναμη της κοινωνίας, «την ευφυΐα της κοινωνίας», όπως θέλει ο Μπρεχτ. Αυτό σημαίνει να εκκαθαριστεί, επιτέλους, το πεδίο της μεταπολιτευτικής πραγματικότητας από παραμορφωτικές προσχώσεις των παραθεσμικών λειτουργιών της διαπλεκόμενης διακυβέρνησης και επικοινωνίας.

Γιατί είναι προκλητικό και εξοργιστικό το γεγονός ότι, τόσο κατά τη φιλάρεσκη μεταπολιτευτική περίοδο αλλά και κατά τη δραματική περίοδο της κρίσης, οι ίδιοι διαθέσιμοι δημοσιολόγοι και εφημεριδογράφοι παριστάνουν τους φωτισμένους ιλουμινάτους της εθνικής σωτηρίας, ενώ είναι θλιβεροί χατζηβάτηδες στα κατεστημένα δοβλέτια.

Το καθεστώς επιτήρησης και εκμετάλλευσης της Ελλάδας διογκώνει τον οπορτουнизм της πολιτικής και στρατολογεί δυνάμεις προσαρμογής και διαχείρισης αυτής της

ακρωτηριασμένης, αλλοιωμένης και μεταλλαγμένης πατρίδας, ενώ συκοφαντεί πνευματικές, κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις αντίστασης στην παρακμή και διεκδίκησης της διαρθρωτικής αναμόρφωσης του συλλογικού μας βίου. Με μια στρεβλή αντίληψη που θεωρεί την πολιτική, συγκατάβαση προς κάθε τι που μας καταστρέφει, αλλά και το κοινωνικό γίγνεσθαι υποταγή, προς κάθε τι που μας επιβάλλεται.

Το πολιτικό σύστημα της φερώνυμης Μεταπολίτευσης, αφού έζησε ημέρες εκλογικοκομματικών θριάμβων και αχόρταγων συμποσιασμών εξουσίας, τώρα βιώνει καταστάσεις ρωμαϊκής παρακμής και ξεπεσμού. Βουλιάζει στον εαυτό του και πνίγεται από τις αναθυμιάσεις του, αλλά την ίδια ώρα αυτοδοξάζεται.

Αποτελεί παραλογισμό να πιστεύει κανείς ότι αυτό το σύστημα μπορεί να διαχειριστεί την κρίση που προκάλεσε ή να δημιουργήσει άλλα δεδομένα, διαφορετικά από τα απόβλητα και κατάλοιπα του με τα οποία μας πλημμύρισε.

Η σοβαρότητα του ελληνικού προβλήματος και οι εξουθενωτικές επιπτώσεις του στην καθημερινότητα και στο μέλλον δεν ερμηνεύονται ούτε αντιμετωπίζονται με τα κομματικοπολιτικά ηθελημένα ψεύδη, που κυριάρχησαν στη μεταπολιτευτική Ελλάδα, τις παραπολιτικές μωρολογίες και εξωθεσμικές ίντριγκες.